

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Шумен, 10.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на двадесет и седми януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Ралица Ив. Хаджииванова
Зара Ех. Иванова

при участието на секретаря Галина Св. Г.а
като разгледа докладваното от Ралица Ив. Хаджииванова Въззивно гражданско дело № 20213600500525 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №260361/05.10.2021г. по гр.д.№1401/2020г. ШРС е признал за установено по отношение на ответниците И.П.К.. и ТР. Й. Г., че ищите СВ. П. Д., И.П.Б.. и Н. Б. Б., са собственици на апартамент №8, находящ се в гр.Шумен, ул.....“№8, вх.1, ет.3, с идентификатор №83510.668.57.2.8, като ответниците са осъдени да предадат на ищите владението на горепосочения недвижим имот. Присъдени са и следващите се разноски.

Недоволни от така постановеното решение останали отвениците ИВ. П. К. и ТР. Й. Г.. Твърдят, че същото било неправилно, незаконосъобразно и необсновано, по подробно изложени в жалбата съображения. Излагат, че твърдението, че ответниците , родители на ищите, владеели чужда собственост и трябва да я напуснат, било груба проява на морал и добри нрави. Ищите били подписали декларация, с нотариална заверка на подписите, че след смъртта на С.Д.Х. ще учредят право на ползване върху имота на жалбоподателката-тяхна майка. Ищите погазили и опорочили истината, защото този документ не бил представен и приобщен към доказателствата по делото. Същите не се явили и на изпратената им нотариална покана , което също налагало заключение за недобронамереност и липса на добри нрави, за бързо обогатяване за сметка на майчиното им наследство. Жалбоподателите излагат фактологията на казуса, която сочела ясни мотиви-коварно, студенокръвно ограбване. Излагат, че не би могло да се приеме, че е изпълнено поетото задължение за гледане и издръжка на С.Д.Х. –ищите вече я били измамили със сумата 80000лв.; материално тя била устроила спокойствието и достойния си живот; налице било

екстремно несправедливо облагодетелстване на лица, които не били допринесли за материалните семейни придобивки, а се ползвали от тяхната наличност; изобраз на труб цинизъм било да предлагаш и обещаваши грижи и услуги срещу материални придобивки, с корисни претенции; в действията на внучките имало преднамереност и умисъл, тъй като посягайки на имотите на баба си, те си присвоявали наследството на жалбоподателката-тяхна майка; наличието на нотариално заверена декларация за учредяване право на ползване представлявала форма на отпор към проявения натиск за прехвърляне собствеността на недвижимото имущество. Доказано било, че реална грижа за издръжка и гледане не е имало, а що се касаело до следващите два месеца след подписване на нотариалния акт на 29.01.2020г., липсвали примери на добросъвестност и лична ангажираност от страна на ищите. Първоинстанционният съд установил, че Д. реално имала нужда от грижи след рязкото влошаване на състоянието ѝ, но неправилно приел за допустимо назначаването на случайна жена от агенция. Болният човек се нуждаел от човешка близост, от внимание и физическо присъствие. Следвало да се съобрази и заключението на СМЕ, сочещо, че Х.а била приета в болница в тежко, коматозно състояние, с травмичен хематом. Страдала от тежки заболявания, с периодично влошаване. Предвид това и неправилен се явявал изводът на съда, че Х.а не страдала от заболяване, предполагащо настъпване на смъртта. Молят, съдът да отмени решението и постанови друго, с което заявената претенция бъде отхвърлена, съответно бъдат уважени депозираните възражения за нищожност на процесната сделка.

Въззиваемите вземат становище по неоснователността на въззивната жалба.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 от ГПК, поради което се явява процесуално допустима.

Шуменският окръжен съд, след като обсъди доводите, изложени в жалбата, становищата на страните и прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, достигна до следните изводи:

Не е спорно между страните, че се явяват помежду си роднини, като първата и втората ищца СВ. П. Д. и И.П.Б.. са дъщери на ответницата ИВ. П. К., третият ищец Н. Б. Б. е съпруг на втората ищца, а вторият ответник ТР. Й. Г. е съпруг на първата ответница.

Съгласно отразеното в нотариален акт за прехвърляне на недвижим имот срещу гледане и издръжка №....2020г. на нотариус с рег.№.... С.Д.Х. е прехвърлила на внучките си СВ. П. Д. и И.П.Б., на 29.01.2020г., следния свой недвижим имот-самостоятелен обект в сграда с идентификатор №№83510.668.57.2.8 по кадастралната карта и кадастралните регистри на гр.Шумен, одобрени със заповед РД18-52/25.11.2005г. на ИД на АГКК, с адрес на имота: град Шумен, община Шумен, област Шумен, ул.”....“№8, вх.1, ет.3, апартамент №8, който самостоятелен обект се намира на етаж 3, брой надземни етажи - 5; брой подземни етажи - нула; предназначение - жилищна сграда - многофамилна, разположена в поземлен имот с идентификатор №83510.668.57; с предназначение на самостоятелния обект: жилище - апартамент, брой нива на обекта - едно, застроена площ по документ за

собственост - 71.05кв.м., при съседни по схема: на същия етаж - №83510.668.57.2.9, №83510.668.57.2.7, под обекта - №83510.668.57.2.5, над обекта - №83510.668.57.2.11, заедно с принадлежащото му избено помещение №16, с площ от 10.81кв.м., при граници по документ за собственост: изток - избено помещение №15, запад - избено помещение №17, север - дворно място, юг - общ коридор, горе - първи етаж, долу - земя, както и 6456/100000 идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху поземленият имот, в който е построена същата, срещу задължението на С.П.Д. и И.П.Б.. да поемат гледането и издръжката на прехвърлителката лично или чрез трето лице, като ѝ осигурят всичко необходимо за спокоен и нормален живот, включително медицински грижи, докато е жива, каквито грижи и издръжка приобретателките са полагали за нея и през последните петнадесет години. В акта е отразено също, че Х.а си запазва правото на ползване върху имота докато е жива.

Не е спорно между страните, че към момента на изповядване на сделката втората ищца И.П.Б.. е била в граждански брак с третия ищец Н. Б. Б., поради което и вещноправния ефект е настъпил в патримониума на двамата при режим на СИО.

С декларацията, с нотариална заверка на подписите от 29.01.2020г., Св. П. Д. и И.П.Б., като приобретатели по договора за издръжка и гледани декларирали, че след смъртта на С.Д.Х., ще учредят право на ползване върху прехвърления им имот на майка си ИВ. П. К..

Видно от представения препис-извлечение от акт за смърт на С.Д.Х., същата е починала на 27.03.2020г. в гр.Шумен.

По делото са приложени и схема на процесния недвижим имот, както и удостоверение за данъчна оценка от 08.07.2020г..

По делото е представена и декларация от С.Д.Х., в която се сочи, че същата продала апартамента в гр.Шумен, бул.“....“№3, ап.№7 на внучката си С.П.Д., като последната получила от деклараторката пълномощно за парите, за да закупи на нейно име гарсонiera в гр.Варна. Посочено е също, че ако Д. не намери подходящо жилище до края на м.март 2020г., то следвало да върне на деклараторката парите, защото те били на дъщеря ѝ ИВ. П. К., а при положение, че бъде закупено жилище в гр.Варна, то щяло да бъде законно наследство на дъщеря ѝ. В декларацията е отразено също като изявление на деклараторката, че не била завещавала, не била прехвърляла на друго лице пари, имоти, ценности, както и че записаното в декларацията ѝ било продиктувано на И.П.К.. в гр.Шумен на 25.02.2020г. Представената декларация е в нотариално заверен препис, снет от оригинал, представен на нотариуса от К. на 21.07.2020г., но без нотариална заверка на датата и подписа на лицето, сочено като декларатор.

Представени са и протокол за обявяване на саморъчно завещание от 14.05.2020г., както саморъчно завещание от 10.08.1995г., съгласно което Х.а завещала на дъщеря си собствената ѝ припадаща ѝ се част от апартамент №8, находящ се в гр.Шумен, кв.349 със застроен аплощ от 71.05кв.м., както и собствената ѝ припадаща ѝ се част от апартамент в гр.Шумен, ул.“....“№3 от кв.294 по план на гр.Шумен с площ 54.83кв.м., както и земеделска

земя в мест. „Порека“ в землището на гр. Шумен.

Съгласно заключението на назначената по делото СМЕ, С.Д.Х. е постъпила в МБАЛ Шумен на 17.12.2019г. и е изписана след два дни-на 19.12.2019г. с основна диагноза „Диагностика и лечение на ритъмни и проводни нарушения. Хипертонична болест. Левостранна сърдечна недостатъчност II ф.к.“, за втори път постъпила на 30.12.2019г. и била изписана на 02.01.2020г., с основна диагноза: „Диагностика и лечение на остра и изострена хронична сърдечна недостатъчност, без механична вентилация. Изострена хронична левостранна сърдечна недостатъчност-белодробен застой. Хипертонична болест на сърцето. Умерена митрална регургитация. Лекостепенна трикуспидална регургитация. Лекостепенна аортна регургитация“. Трети път постъпила за лечение на 20.03.2020г., като на 27.03.2020г. е починала, а окончателната диагноза е „Травматичен субдурален кръвоизлив без открита вътречерепна травма. Травматичен церебрален едем. Кардиориспираторна недостатъчност. Регистрираните заболявания по рецептурна книжка били „Хипертонично сърце със сърдечна недостатъчност. Левостранна сърдечна недостатъчност.“ Съгласно същото заключение, Х.а е страдала от „Хипертонична болест, пристъпно предсърдно мъждене и левостранна сърдечна недостатъчност. Лекостепенна аортна и трикуспидална регургитация и умерена митрална регургитация“. От средата на 2019г. до датата на смъртта си е приемала медикаменти по НЗОК за високо кръвно налягане, антикоагуланти, бета блокери, сърдечни гликозиди за забавяне на сърдечната дейност/за лечение на предсърдното мъждене/, диуретици и инхибитори за понижаване на кръвното налягане. Предвид възрастта на лицето и наличните придружаващи заболявания можело да се заключи, че Х.а страдала от тежки заболявания с периодично влошаване на състоянието/поява на аритмия и влошаване на сърдечната недостатъчност/, като след двете последователни пролежавания в болничното заведение било постигнато добро стабилизиране на заболяванията и към края на м.януари 2020г. не се е очаквал скорошен фатален край. Вещото лице сочи, че при подобни пациенти със съвременно адекватно медикаментозно лечение можело да се постигне много добро стабилно състояние и подобряване качеството на живот. След стабилизиране на състоянието на болната-постигане на нормофреквентна сърдечна дейност, превенция на исхемични съдови инциденти с антикоагулантно лечение и компенсиране на проявите на сърдечна недостатъчност се очаквала обнадеждаваща прогноза. Като доказателство за тезата си вещото лице изтъква, че пациентката и при двете пролежавания е била със съхранена помпена функция на лява камера. По прогнозни критерии на Европейското дружество по кардиология и препоръките за лечение на сърдечна недостатъчност от 2020г., това се класифицира като благоприятна форма с добра компенсация и намален риск от сърдечно-съдова смърт.

При изготвяне на заключението вещото лице е съборазило представените по делото медицинска документация, включително епекризи/л.156-158/ и рецептурна книжка на С.Х.. В съдебно заседание вещото лице отново потвърждава, че при Х.а е била запазена фракцията на изтласкване, поради което би трябвало продължителността на живот при добра компенсация да е много по-удължена. Смъртта на пациентката била нещастен случай,

поради удар в главата при падане.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните в изводи:

Заявена е претенция с правно основание чл.108 от ЗС- ищците молят да бъде установено по отношение на ответниците, че се явява собственици на процесния недвижим имот-апартамент №8, находящ с в гр.Шумен, ул.“....”№8, ет.3 , като последните бъдат осъдени да им предадат владението върху същия.

За уважаването на ревандикационния иск, какъвто е настоящият, е необходимо наличието, в кумулативна даденост на следните три предпоставки: на първо място, имотът, предмет на иска, да е собственост на ищците, на второ-този имот да се владее от ответниците, и на трето - да се владее от тях без основание. С оглед правилата за разпределяне на доказателствената тежест, в тежест на ищците е да докажат наличието на положителните предпоставки, а на ответниците-че владее на правно основание.

Досежно владението на имота: Не се спори по делото, а и от изложеното в приложената жалба на И.К. до РУ та МВР-Шумен/л.107/, изложеното от ответниците в исковата молба по приложеното гр.д.№1418/2020г. на ШРС, се установява, че ответниците владее имота. Същите са посочили и адреса на имота за свой адрес по делото, като на същия са им връчвани съдебни книжа.

Досежно първата предпоставка: Ищците излагат конкретен юридически факт, въз основа на който се легитимират като собственици на процесния имот – договор за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за и издръжка и гледане №....2020г. на нотариус с рег.№222.

Договорът е сключен в изискуемата нотариална форма, поради което транслативният ефект на сделката е настъпил и правото на собственост е преминало в патримониума на ищците/1/2ид.ч. в патримониума на СВ. П. Д., и 1/2ид.ч. в патримониума на И.П.Б.. и Н. Б. Б., в режим на СИО/.

Не рефлектира върху този извод на съда обстоятелството, че процесното жилище било завещено на ответницата К. от майка ѝ –прехвърлителката по сделката Х.а, съгласно саморъчно завещание от 10.08.1995г.. Съгласно разпоредбата на чл.41 от ЗН, отчуждаването изцяло или отчасти на една завещана вещ отменя завета относно това, което е отчуждено. Няма значение по какъв начин е извършено отчуждаването-чрез продажба, дарение или по друг начин.

С оглед оборване правото на собственост на ищците върху процесното жилище, ответниците заявяват възражение за нищожност на правопораждащата за ищците сделка по сочения нотариален акт, поради накърняване на добрите нрави и поради липса на основание.

Доколкото са заявени повече от едно основания за нищожност на сделката, то същите следва да бъдат разгледани в поредност от най-тежкия сочен порок към по-лека, или в случая липса на основание, накърняване на добрите нрави.

Основанието на сделката представлява типичната и непосредствена правна цел, която се преследва от договора и се презюмира до доказване на противното.

В случая се претендира нищожност на договорът за прехвърляне на собственост върху имот срещу задължение за издръжка и гледане. Този вид договори са алеаторни и към момента на сключването им не е известно какво ще следва да престира проиобретателят. Такъв договор има основание, като основание липсва, само ако на проиобретателя отнапред е било известно, че няма да се наложи да престира нищо или почти нищо.

Съгласно трайната съдебна практика /решение №420 от 11.01.2012 г. по гр. д. № 99/2011 г., III г.о., решение № 569 от 8.03.2011 г. по гр. д. № 76/2009 г., IV г.о. и решение № 384 от 10.05.2010 г. по гр. д. № 1190/2009 г., III г.о./ изискваните фактически предпоставки за приложение на основанието за нищожност на договор за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане поради липса на основание е наличие на заболяване, предполагащо настъпване на смъртта твърде скоро след датата на договора, както и знание на проиобретателя към момента на сключване на сделката за скорошното настъпване смъртта на прехвърлителя. Такива заболявания са както онкологичните, така и мозъчносъдовите - инсулти, сърдечносъдови - инфаркти, напреднал стадий на сърдечна или дихателна недостатъчност и то в т.нар. терминален стадий /предшестваш смъртта в период от няколко дни/, характеризиращ се с пълна физическа изнемошност, невъзможност дори и за елементарни движения, често или постоянно изпадане в безсъзнание и т.н. като изискваният времеви период от сделката до настъпването на смъртта е съвсем кратък - дни, по-малко от месец. Допускането, че прехвърлителят по алеаторния договор за продажба на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане може скоро да умре, не е равнозначно на знание за близка, скорошна и неизбежна смърт и не лишава уговорените насрещни престации от еквивалентност. Обратно, именно лошото здравословно състояние и напредналата възраст на прехвърлителя, без видими признаци на скорошна и неизбежна смърт, представляват основанието за сключване на договор за издръжка и гледане. Всеки случай следва да се преценява конкретно, съобразно събраните по делото доказателства.

Настоящата инстанция възприема изводите на първоинстанционния съд, че договорът не се явява нищожен поради липса на основание и на основание чл.272 от ГПК препраща към същите.

Както бе посочено по-горе, ответниците, които оспорват основанието, носят тежестта да оборят законовата презумпция по чл.26, ал.2 от ЗЗД, като това може да се осъществи само чрез пълно и главно доказване. Настоящият състав намира, че в случая такова доказване не бе осъществено.

Действително установи се, че към момента на сключване на сделката прехвърлителката е страдала от „Хипертонична болест, пристъпно предсърдно мъждене и левоатранна сърдечна недостатъчност. Лекарствена аортна и трикуспидална регургитация и умерена митрална регургитация“, но не се установи да е била в терминален стадий, характеризиращ се с пълна физическа изнемошност, невъзможност дори и за елементарни движения, често или постоянно изпадане в безсъзнание. Напротив, съгласно заключението

на вещото лице по назначената СМЕ, след двете последователни пролежавания в болничното заведение било постигнато добро стабилизиране на заболяванията, като към края на м.януари 2020г. не се е очаквал скорошен фатален край. При подобни пациенти със съвременен адекватен медикаментозен лечение можело да се постигне много добро стабилно състояние и подобряване качеството на живот. Смъртта на пациентката в края на м.март 2020г. била нещастен случай, поради удар в главата при падане.

Ответниците не са ангажирали и каквито и да е доказателства/писмени, гласни/ относно това, че приобретателите към момента на сключване на сделката са знаели за скорошно настъпване смъртта на прехвърлителката.

В случая и договорът е сключен и за минали издръжка и гледане, а такъв договор винаги има основание, доколкото в тази си част има характера на покупко-продажба. Прехвърлителката, сключвайки договора и за минали грижи е заявила наличието на такива, което изявление не е било опровергано от ответната страна. Напротив от показанията на свидетелите/свид.Р.Ч., С.Ц./ се установи наличието на много силна връзка, още от най-ранна възраст, между ищците и тяхната баба, съответно че когато пораснали, последните винаги са се отзовавали било лично, било чрез баща си, и са се грижели за нея при нужда/водили са я на почивка, не я оставяли сама за нито един празник, всяка седмица я посещавали и ѝ носели всичко необходимо, водели я по медицински прегледи, разпределяли ѝ лекарствата, които следва да взема, наели са жена да се грижи за нея, включително и по време на престоя ѝ в болницата/.

Само за пълнота следва да се отбележи, че престирани ли са били грижи и в какъв обем, е от значение при разглеждане на претенция за разваляне на договора, каквато не е предмет на настоящото производство.

Не сме изправени пред хипотеза на накърняване на добрите нрави.

По силата на чл.26, ал.1 от ЗЗД на добрите нрави като морални норми се придава правно значение, като нарушението им се приравнява по последици с нарушението на закона. Особеност на добрите нрави е, че са критерии и норми за поведение, които се установяват в обществото, поради това, че значителна част от хората според вътрешното си убеждение ги приемат и се съобразяват с тях. Само при констатирано противоречие на договора и правната норма, която изразява и с това защитава добрите нрави, може да се стигне до нищожност. В частност такъв порок в разглежданата хипотеза не е налице. Не се установи сключването на договора да противоречи на правна норма, с която се защитават добрите нрави. Действително договорът за прехвърляне на имот срещу задължение за издръжка и гледане не е изрично уреден в ЗЗД, той е вид ненаименован договор, но това обстоятелство не води до извод до противоречието му с добрите нрави. В конкретната хипотеза прехвърлителката, баба на приобретателките, се е задължила да прехвърли свой недвижим имот, срещу насрещната престация на внучките ѝ, да я гледат и издържат до края на живота ѝ, както и за вече престирани грижи и издръжка, което не накърнява добрите нрави.

В случая и ответниците обуславят накърняването на добрите нрави, с наличието на

свърхпрекомерност на уговорения размер на насрещната престация, като неравностойността на престациите била близка до изобщо липсваща такава от страна на приобретателките.

Както бе посочено по-горе, процесният договор е алеаторен - съдържа неопределеност на имуществената престария на едната или и на двете страни към момента на постигането на съгласието, тъй като не се знае колко време ще живее прехвърлителят и какъв е обемът на издръжката и гледането, дължими от приобретателя. Договорът е алеаторен и отнапред не е известно, какво ще престира проибретателят. Той може и да не престира нищо, ако такъв е случаят. Именно наличието на неопределеност, на шанс е съществена характеристика на тези договори, поради което и не може да се приеме, че със сключването му са накърнени добрите нрави. При алеаторните договори шансът измества еквивалентността на престациите.

Що се касае до твърденията за евентуално неизпълнение на задължението по договора от страна на ищите, то същите са ирелевантни при преценка нищожността на договора на сочените конкретни основания. В този смисъл и безпредметно се явява обсъждането на събраните по делото гласни и писмени доказателства/удостоверение, издадено от НОИ досежно получените от Х.а пенсии и добавки в периода м.януари 2020г.-м.март 2020г., договори за наем на недвижим имот-2бр., бонове за заплатени консумативи, договор за почасови услуги в домашна и болнична среда/л.143/, и анекс към него, заявка-договор за погребално обслужване, договор за избаротка на паметник, снимков материал/. Безпредметно се явява и обсъждането на представените писмени доказателства, касаещи друго жилище-ап.7, находящ се в гр.Шумен, ул.“....“№3/договор за дарение от 26.09.2019г., декларация от 25.02.2020г., писмо от Х.а до ответницата от 25.07.2010, жалби до органите на МВР, постановление за отказ да се образува наказателно производство/. С оглед конкретните заявени основания за нищожност ирелевантни за спора се явяват и решение от 03.08.2020г. по гр.д.№433/2019г. на ПОС и исковата молба въз основа на което е постановено, стихосбирка на И.К., присъда №260021/14.12.2020г. по НЧХД№1690/2020г. на ШРС, решение №260022/19.03.2021г. по ВНЧХД№36/2021г. на ШОС/.

Ирелевантна при преценка нищожността на договора на сочените конкретни основания се явява и представената от ответната страна декларация от СВ. П. Д. и И.П.Б., че след смъртта на С.Д.Х., ще учредят право на ползване върху процесния имот на майка си ИВ. П. К.. Соченото изявление не е елемент на сделката, от която ищите черпят права, поради което и същото няма юридическа стойност. Поради това, декларацията не може да обоснове и правно основание за осъществяването от ответниците владение върху процесния имот.

Само за прецизност, с оглед изложеното във въззивната жалба следва да се отбележи, че производството по приложеното гр.д.№1418/2020г. на ШРС, имащо за предмет претенции за обявяване нищожност на процесния договор за прехвърляне на недвижим имот срещу задължение за издръжка и гледане поради противоречие със закона, добрите нрави и липса на съгласие е било прекратено с определение от 16.01.2021г., което не е обжалвано. Предвид това сочените основания не са предмет на разглеждане в настоящото производство, с изключение на изтъкнатото под формата на възражение противоречие на договора с добрите

нрави. С решение №260411/27.12.2021г. по гр.д.№1401/2020г. първоинстанционният съд се е произнесъл досежно искането на отвениците за допълване на настоящото обжалвано решение, чрез произнасяне по исковата молба въз основа на която е образувано гр.д. №1418/2021г. на ШРС, като е оставил същото без уважение, което решение също не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Предвид изложеното съдът намира, че заявената ревандикационна претенция се явява основателна и доказана и следва да бъде уважена.

Първоинстанционното решение се явява правилно и следва да бъде потвърдено.

На основание чл.78 от ГПК, с оглед изхода на спора, в тежест на жалбоподателите следва да се възложат направените от въззиваеваемите разноски пред настоящата инстанция, в размер на по 850лв..

Водим от горното и на основание чл.271 от ГПК, Шуменският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260361/05.10.2021г. по гр.д.№1401/2020г. ШРС.

ОСЪЖДА ИВ. П. К. с ЕГН***** и ТР. Й. Г. с ЕГН*****, двамата от гр.Шумен, ул.“....“№8, ет.3, ап.8 да заплатят на СВ. П. Д. с ЕГН***** от гр.Варна, ул.“....“№33, ет.3, ап.10 деловодни разноски пред настоящата инстанция в размер на 850лв. и да заплатят на И.П.Б. с ЕГН***** от гр.Варна, ул.“....“№7, вх.В, ет.2, ап.6 деловодни разноски пред настоящата инстанция в размер на 850лв..

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБългария в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____